

да се опитваме за отбрана нито на Балканитѣ, нито при Орхание, нито при Камарци, нито при Шипка, нито даже при София, а това, което, няколко дена по-късно, на бърза рѣка бѣше извършено около Пловдивъ, можеше да бѣде направено много по-рано, въ редъ и съобмисленостъ, т. е. можеше да бѣде избрана една позиция, съответствуваща на стратегическата обстановка.

Не би слѣдвало даже да се спираме въ Пловдивъ и околността му, — а право въ Търново-Сейменъ, и тамъ — азъ мога това да го докажа съ карта въ рѣка — щѣхме да можемъ да заставимъ руската армия да поспре малко и си порасчистимъ смѣтките, толкозь по-зече, че тя бѣше разхвърлена, страдаше отъ студоветѣ, бѣше ужасно истощена и бѣше лишена отъ стратегически резервъ.

Тогава ние отново бихме имали на своя страна всички шанси, понеже 130-тѣхъ баталиона на Сюлейманъ-паша, съсрѣдоточени на тази безподобна позиция, можаха да създадатъ единъ новъ Плѣвентъ, безкрайно по-силенъ отъ този, който толкова що бѣхме изгубили.

Азъ още повече мога да потвърдя това, понеже се намирахъ при руситѣ въ същото врѣме, когато тѣ се движеха къмъ Пловдивъ, и отлично можахъ да видя тѣхното състояние при този маршъ; а това — ще упомена мимоходомъ — доказва, че даже въ периода на успѣхъ и когато нѣма що да се скрива, трѣбва да се завързватъ очитѣ на парламентъора, както това бѣше направено съ менъ прѣзъ врѣме на пѣтуването ми, прѣди нѣколко мѣсеца, въ главната квартира на Великия Князь Николая. Но сега, когато войната бѣше на привършване и упоени отъ своитѣ побѣди, руситѣ не счетоха за потрѣбно да взематъ спрямо мене упоменатата прѣдпазливостъ.